

Krajobraz z Wilgą i ludzie

Marek Grechuta

W tej okolicy jest zbyt uroczyście
Jaskółki kreślą nad wodami freski
W dzbanie jeziora drzemie chłód niebieski
A usta milczą to, co widzą oczy
Światło szeleści, zmawiają się liście
Na baśń, co lasem jak niedźwiedź się toczy.

Gdzie jest ta miłość chodząca bezkarnie?
W ubiorze błazna, ptaka i anioła
Ona spod ziemi niebieskie latarnie
Tańczącą stopą pod sad nasz przywoła
Ludzie wieczorem siedząc pod jabłonią
Będą się modlić i zabijać o nią.

Im się sprzedaje święcone obrazki
I wodą burze ucisza się w nich
Grają organy i z twarzy im maski
Zrywa idący poprzez popiół mnich
A wtedy widać, że święci i oni
Smućą się w cieniu tej samej jabłoni.

A do tych ludzi starczy zejść z pagórka
Zaklaskać w dłonie i wyciągnąć z mroku
Skrzypce, gdzie śpiewka stroszy siwe piórka
A staną w tańcu, choćby na obłoku
I przyszło im krzesać oberka
I z piekła wezmą tancerkę jeśli ich urzekła

Tak tu będzie jak bywa po burzy
Kiedy wystarczy ręką trącić gałąź
Aby czuć jeszcze fosfor błyskawicy
Tego obrazu flet już nie powtórzy
Przed nami stoi miska soczewicy

I w ciemność psalmu pochyla się ciało

Bo się ci ludzie urodzili w tańcu
I tylko czasem poprzez skrzydła brzenic
Idą się modlić do gwiazd na różańcu
Albo oparci plecami o sad
Szukają w sobie z kocią trwogą źrenic
Ziemi, przez którą biegnie mirry ślad.

Wtedy się nagle mój kraj komuś przyśni
Z chłopcem pod lasem i z koniem u studni
Spłoszona gałąź ucieknie od liści
Ptak zawoła przez sen leśne echo
Wieczorna zorza odchodząc zadudni
I nocne gniazdo uwije pod strzechą.

Pogasły lampy, tylko noc majowa
Uczy się pieśni miłosnych na flecie
Urywa, słucha i znowu od nowa
Flet nawołuje z drzemiących osiczyn
Rzekę, o której tylko tyle wiecie
Że jest z zieleni i mówi o niczym.
Tištěno z www.txp.cz